

הלכות עירובין שפמי-שצא

בכלים ששבתו בתוכו אבל כלים ששבתו בבית אסור להוציאם לתוכו כמו שנתבאר בס' ש"ח^א ושע"ב^ב:

שצא מבני שצדו אחד נכרי וצדו אחד ישראל וכו' כ' סעיפים:

א מבני שדרים בו נכרי וישראל אחד שמוטר למלטל במבוי כמו שיתבאר בס' שצ"א^א ויש בית אחד אצל ביתו של זה ואינו פתוח למבוי זה אלא למבוי אחר או לרשות הרבים ויש הלון בינו לישראל הדר במבוי זה אינו יכול לערב עמו ע"י החלון שבניהם כדי להוציא כליו למבוי זה דרך ביתו של זה הפתוח למבוי זה^ב לפי שאסור לעשות סיוע ליחיד הדר עם נכרי^ג כמו שנתבאר בס' שפ"ב^ד ואפילו אם ישראלים רבים דרים בחצר אחת הרי הם כחיד לענין מלטול במבוי^ה כמו שיתבאר בס' שצ"א אבל אם יש פתח ביניהם יכול לערב עמו כמו שנתבאר בס' שפ"ב:

ב מבוי שדרים בו ישראלים ונכרי בענין שהנכרי אסור עליהם במבוי ויש הלונות פתוחות בשכונות הישראלים מבית לבית או מחצר לחצר ועירבו יחד ע"י החלונות שבניהם אף על פי שנגעשו כאנשי בית אחד ומותרים להוציא ולהכניס דרך הלונות מבית לבית ומחצר לחצר הרי אלו אסורים להשתמש במבוי דרך פתוחים^ו עד שישכרו מן הנכרי^ז שע"י עירוב אינן נעשים כחיד במקום נכרי כמו שנתבאר בס' שפ"ב^ח:

שצא דין ביטול רשות לאותן ששכחו לערב וכו' ג' סעיפים:

א ככל משפטי ביטול למי ששכח ולא עירב בחצירו כן הוא במבוי שאם שכחה חצר אחת ולא נשתתפה מכסתלת רשותה לשאר בני המבוי או הם לה^א וכשהיא מכסתלת להם היא נעשית כאורה אצלם אע"פ שיש בה דיוורים הרבה^ב ואין הרבים נעשים אורחים^ג מכל מקום לענין מלטול במבוי כל הדיוורים שבחצר נחשבים כדירה אחת^ד כיון שכולם יוצאים למבוי בפתח אחד דהיינו בפתח החצר ובפתח זה הוא שאוסרים במבוי^ה ולכן נעשית החצר לענין לאסור במבוי כאלו הוא בית אחד שדרים בו רבים^ו.

לפיכך ככל משפטי ישראל עם הנכרי בחצר כן הוא במבוי או בעיר המוקפת חומה שאין איסור למלטל במבוי או בעיר של נכרים עד שיהיו שתי הצירות של ישראל פתוחות לתוכן

ח משא"כ כשיש להם רק פתח אחד למבוי, כדלקמן סי' ט
ט רב שם פירוש הרמב"ם פ"ה ה"ה, שו"ע סי"ב
י ספק כב - לענין חצר.

י וז"ל ס"ק א [בפתח מבית סאתים שלא הוקף לדירה, ובב"ל].
יא במעקף ר [בפתח מבית סאתים שלא הוקף לדירה, ובב"ל].
יב ספק א [בב"ל].

סימן שצא

- א** סוד ושור'ע סי"א.
ב ביאור דברי הגור תש"ע, ליישב קשיית המ"ו ס"ק א ושאר אדרגנים. וראה מ"מ וציונים.
ג סדלעיל סי' שפ ס"ה.
ד ר"י בתוס' ע"ד, ב ד"ה מבוי. דא"ש פ"ו סי"א (לענין נכרי דלקמן) וז"ל לעיל סי' שצ ס"א. מור ושור'ע שם (לענין בשול).
ה משא"כ כשיש בכל חצר פתח למבוי (אף שעירובי יחד), כדלעיל סי' שצ ס"ב תש"ג.
ו תוס' רא"ש שם, ובדלעיל סי' שפ סוף סי"א (לענין נכרי).

סימן שצ

- א** ספק א.
ב רב ע"ד, ב דפרש"י שם ר"ה אין מערבין ותוס' שם מבוי. מור ושור'ע סי"א.
ג רא"ש פ"ו סב"א.
ד ספק כו - לענין חצר.
ה ר"י בתוס' שם. רא"ש פ"ו סי"א. מור ושור'ע סי' שצא ו סי"א, וראה ה"י צ"צ ס"ב.
ו ספק א.
ז ר"י בתוס' ורא"ש שם. ידעה הא' במור ושור'ע שם.